

Den vintern, som har vared .....

Den vintern, som har vared, va farlet hår å sträng.
Di fleste agerhunsen i snin feck sotesäng.
Å många stackars människor i tärna finge frust,
Å mången går mä grämelse å sorg udi sitt bryst.

Som nu Måns Mickels Marna, en riktigt kjöner tös,
Men hennes ljuvsta hjärta de rent ihobafrös.
Hon hade gitt Jens Perssen sin kärlek å sin tro,
Å justt i påskadana di skulle sätta bo.

Jens Perssen ga si ud i Februvari nu som va,
Å justament te Marna på slä di bar åsta.
Som späjlaglas va silana å ögen liaså,
Når justament te fästemon han skulle hälsa på.

Når så han hade fared om pass en fjäringsväj,
Så kom han ud ad vångana, för snin den fog så lej.
Når så han hade fared om, å så si ingen rå,
Te slut en kringböjd, storer går om kvälln han träffa på.

De va te Ola Olssas stora byagår han hant.
De syntes där va rigedom, för allting va så grannt.
I salen sto piano å gungestol å töj,
Å feda kreg i stölled, så Jens blö riktet blöj.

Å gubben bö på toddy, på kopp å konjaksvin,
Å gubben va så miller å gumman va så fin,
Men allra ljuvast Karna, den unga döttern, va.
Å Jens blö riktet nersatt å hyddad te så bra.

Å Jens blö kvar om nötten å kvar i dagar tre,
Han på di många gossen si mätt ej konne se.
Han tänkte blott på Karna å hennes riga bo,
Han glimde bort sin Marna, sin karlek å sin tro.

Nu e han gjutt me Karna å e så gla å nöjd,
Men ensam vankar Marna förudan lust å fröjd.
Hår enda gång di sniar, hum suckar sorgsen då:
"Gu nåde den, vars karlek å vintern prøvas må."

(Upptecknad hos Sjöblom i Lund sept 1918.)

(Sjögren i K. Minn. i S. Inskrivning)

*Diktas av Henrik
Wassén 1888 i an-
ledning av Sjögrens
mar. Inskrivning i K.*

Ja va på Longa markad.

Ja va på Longa markad å skolle köra ud,
Ja hade söbed lide å kjupt en mager stud,
Mager stud.

Å pågen ledde krejed så sajta i forväj,
Men ud ve tyska krued där vänta han på mäj,
Han på mäj.

På hår sin sia om järed sto påg å stud å dro,
Å studen va rent galen å pågen va inte go,
Inte go.

Den ene ville synner på, den andre dro mod nor,
Å studen sto o böga, å pågen sto oå sor,
Sto å sor.

Men mä min snärt i növen ja geck te järed hen,
Te pågen sa ja: "släpp studen," å te studen sa ja: "ränn,"
Sa ja: "ränn."

Å studen te å luba, å ätte ja å sa:
"Nu ha du ju din frihed, å di ha åsse ja,
Åsse ja."

Men jisses här ja klådde hans bagben mä min snärt,
Å fri si, di forsto han, åd di va inte värt,
Inte värt.

De va en lördasmåren.

De va en lördasmåren, de va i fjor vä Mickelsmoss,
Ad Per han skull köra te stan mä ett lass boss.

När han fått vel å lassed, å ögen fått litt hackelse,
Så gick han ing te Larsens å fick si ett glas bier.

Rätt som han sto å snacka å så på här kommersen gick,
Så dro non nom i rocken, å di va Lorens Kvick.

"Hva står du här å gabar, din sakramenskade bulvan,
Du ser väl här folk grinar, kom gå vi ud i stan."

Så geck di ing på Sveden, å Lorens bö på konjaksjög,
Å Per han supp å grina å glimde vöjn å ög.

Sin klockan slaed fira, kom Persas Sven i stuan ing,
Å ruska Per i kraven:"Kom ud ditt sabla svin."

Å Per han måtte vånna, för Sven va starkare än han.
Han jalp en opp i vöjnen å sa:"Kör nu frå stan."

Per han borja köra. Tjo hej, di va en lusti leg.
Polisen rände ätte, å folk å kreg di skreg.

Men ögen vore krya, di hade ståd mest hela dan.
Per körde frå dem alla å kom igenom stan.

Där dro han ing på tömmen å lo did gå så turlia,
Men hont di va, så sömna han, å di geck lia bra.

Per han bårja nicka, å hjulen gick å tien le,
Men mår han kom te Sandgrens, där stämde ögen ve.

I en krog å boen, där feck ^{håll} (se en ljuvli syn,
Där sto en liden gröbba mä klara, granna yn.

~~Hum~~ Hum hade drad å kängan, hum på en liden kaga åd,
Hum sto å prøva tråsko, di lilla rara skråd.

Å Per han bårja titta, han tittade å snejlade,
Å så på hennes fyder, å grina te därve.

Åck hör hon liden flicka, kom låt oss språkas lide vi,
Å la voss slida tråsko ihob i all vår ti."

Men gröbban hum ble blöjer, hum ville ginast gå sin väj,
Men når Per han bö na aga, så sa hum inte nej.

Å nu så e di jutta å bo ingvä Per Månssas le,
Å vell du inte tro ed, gå ginast did å se.

(Upptecknad hos Sjöström i Lund, sept. 1918)

Kivika ~~Mxxkxxx~~ markad.

Sent om en afton kommer kaftenen hem,
Hälsar go afton, kära madam;
Hår ha du dotter din,
Som en gång vared min?
En gång i ugan gör ingenting.

Flickan ä knarsti, men hum går liaväl an
Bara du tar na sajta i fajn.
Köss å klapp ska hum ha
Om di ska vara bra.
En gång i ugan gör ingenting.

Se nu e de markad, nu ska vi roa voss,
Nu ska vi dricka flickornas skål.
Först en syp brännevin,
Sen en syp konjaksvin.
En gång i uga/n gör ingenting.

Skånsk vaggsång.

Å katten lå i onbänken,
Han klavt si vara sjud,
Han hade så ont i sitt hoed,
Han va rädd han skolle dö.

Å guskelöv sa röttan,
För nu e katten dö,
Nu konna vi gå i skaved
Å gnava smör å brö.

5
Skane

Alto h

Andarum.

Handskrift av
F. Ohrenbergs
Vistok.

Det var en söndagsmorgon.

Det var en söndagsmorgon
Jag klädde uppå mig,
Ock så gick jag till kyrkan
För att få träffa dig.

Men när jag kom till kyrkan,
Så var du inte där.
Strax föll det mig i sinnet,
Du har en annan kär.

Och ringen som du gav mig
Med namnet mitt och ditt,
Den ger jag dig tillbaka,
Så bli vi kvitt om kvitt.

Och schalen som du gav mig
Med röda fransen kring,
Den ger jag dig tillbaka,
Det gör mig ingenting.

Beväringsvisa från Vemmenhög.

När tjuve år vi fyllad, så ble vi skrövna ud.
Vi skulle ~~te~~ ti Tvedörra å lära vidda hud.
De gickj ti me excis
Po di vanlia vis.
Kåss fårr tusan i våll, falleralalalala!

Når alla hade sankats, vi skulle ömsa klär,
Så fickj vi kronans pjälta, grödpotta å gevär.
Sin så fickj vi beske
Åd voss ställa i le.
Kåss etc.

Så kom där en som sa: "Sträckj nu fram din svårte labb,
Fårr ja nu di mönstra å si om du har skabb."
Han i növen to fatt,
Å han hed doktor Bratt.
Kåss etc.

Excisen sin begynjte, å den ble räled strängj,
Å mellemmålen fickj vi ta i flyanne flänj.
På en stage vi sad,
Når vi spisa vår mad.
Kåss etc.

Men bäst vi sad po stagen en jäkla långer ra,
Sa raga vi baglänjes po hoeded åsta.
Sin så fickj vi ovitt
Fårr vi luta så litt.
Kåss etc.

Når inte nåed anned vi konne ta vass te,
Så la vò vass å syppa te po plassen ve ble.
Å när nötten gickj in,
Va vi fulla som svin.
Kåss etc.

Så fickj vi låv å sova ti alla nöjtra va,
Sin motte vi fårr fylled di fem å tjyve ta,
Å då kan en fårrstå,
Inte kunne vi gå. Kåss etc.

Å darrfårr fickj vi liggja ti möded di va slut,
Men sin som full å färi bevärinj gickj vi ud,
Fårr vårt lann kan vi släss,
Å vi kan käre tråss.
Kåss etc.

Majvisa.
Upptecknad i Andrarum.

Skåne
ALB, Marumshögsk
Andrarum 1800
1934

Opps 20:
M. Jönsson
Överstak

God afton i som hemma är,
Maj är välkommen.
Förlåt att vi oroar er.
Sommarn är så ljuvlig för ungdomen.

All världen är skapad av ^vefighet.
Du haver allting väl berett.

Du vinterns tvång ur landet drev,
Och sommaren tillbaka blev.

Välkommen vår, Maj månads tid,
Gud signe denna sommar blid.

Vår skog och mark sig fröjdar skönt,
Valborg för löv och gräset grönt.

Den lilla lärkans ljuva klang
Gud lovar med Maj månads sång.

Ty bärom vi nu Maj i by
Och lova Gud med psalmer ny.

Förläna oss ett ymnigt år,
Bevara både hus och gård.

Med svett vi jorden brukat har
Och lagt vår säd i henne kvar.

Befrämja vårt arbete väl,
Välsigna oss till liv och själ.

Giv väderlek, som ljuvlig är,
Att grönska må båd mark och kärr.

10

Vår skog du ållon god förlän,
Giv vad till boskapsfödan tjän.

Låt växa korn på åkrarna,
Och gräset gro i ängarna.

Låt växa frukt på trån till must,
Att vi av dem må hava lust.

Att bin ge vax och honung söt,
Till läkdom, mat och ljus och mjöd.

Stark humle väx på stängerna,
Och besk malört i sängarna.

Låt örter gro till smak på mat.
Giv ärter, rötter, kål, sallat.

Låt boskapen i ymnighet
Tillväxa uti godan bet.

Giv mjölk och smör och osten söt,
Bovete till bovetegröt.

Välsigna vattnet, salt och friskt,
Föd människor med sill och fisk.

Låt hönan giva ägg på fat
Till pannekaka och äggamat.

Till kläder giv lin, hamp och ull
Att skyla oss i hetta och köld.

Låt oss med hälsa bruka det
I fruktan din och ständig fred.

Regera oss med din anda god,
Förtag vad dig kan vara emot.

Det bedja vi i Jesu namn
Och sluta visan till vårt gagn.

Godnatt och tack det skall i ha,
För gåvan den var ganska bra.

Nu lyfta vi alla på vår hatt,
Och beder en och var godnatt.

Nu går vi utur denna gård,
Kanske vi komma nästa år.

Eller om ingenting gavs:
Så ligg och ligg du lade stud.
Må lus och loppor asa dig ud.

AM

Sjöngs i Andrarum. Först sjöngs 1:sta strofen i den vanliga majvisan

Ack, ljuvlig tid,
När träd på marken bära frukt,
All blad och blommor giva lukt.
Ack, ljuvlig tid,
När fåglar i skogen kvittra,
Var på sitt sätt lovsjunga Gud,
Och blad och blommor tittra,
Och bergen giva ljud.

När vi vår tid
I lundar, ängar, skog och mark
Från en till annan ljuvlig park
I ro och frid
Få leva och få höra
En ljuvlig sång med klar musik,
Den hörs av intet öra,
Som honom varit lik.

När abullen bär, härlig
Och allehanda ljuvlig frukt
Med ljuvlig smak, behaglig lukt
Oss växer här.
När klara vattnet rinner
Så klart som vore det kristall,
Och man för solen finner
Ett sken i djupan dal.

Ack gyllende tid,
Är det ej lust att leva här,
Då man är fri från allt besvär.
Ack gyllende tid!

Men ett bör gr~~o~~ennt oss märka,
Att döden alla gästa skall.
Kan det ej ängslan värka
Och ända glädjen all.

Betänk det väl,
Hur falsk den lustan vara må,
Som kan så snart den ände få.
Betänk det väl.
I dag är man en herre,
I morgon är man kall i mun.
De större som de smärre
Ha fallit i dess stund.

Jag ej förstår
Vad ljuvligt är och frid försann
Man här i världen finna kan.
Jag ej förstår.
Men himmelen allena
Han evig är och vara skall,
Han är ej oss till mena,
Ty där finns glädjen all.

Ja, rikedom och ståt
Och annat som här glimma må
~~Man inte mera passar på.~~
Man inte mera passar på.
Rikedom och ståt.
Men döden gör dem lika
Igenom sina skarpa skott.
Båd fattiga och rika,
Han tar dem alla bort.

Där hörs ej gråt,
Ej sjukdom, pest, ej dyran tid,
Ej krig och örlig, fäkt och strid,
Ej klagolåt.
Men där finns fröjd och gamman
I himlens höjd bland änglars här,
Det gör Gud allesamman,
Som tro på honom här.

Ett ljuvligt stånd
Där Herrens hus och tämpel är, ~~XTYXSÖIXÖCKXMANEXLYSÖKXÖÖKXX~~
Ty sol och måne lyser där.
Ett ljuvligt stånd!
Där livsens vin det klara
För Gud och Lammet rinna må,
Där livsens träd, det rara,
Uppå dess gator stå.

Ack himmelens höjd,
Där portar utav pärlor är,
Grundvalar utav stenar skär.
Ack himmelens höjd!
Är jag av sorg betungad,
Så gläds jag när jag tänker på
All glädje, fröjd och fromma,
Guds barn de skola få.

Lev alltid så,
Att du denna lust och fröjd
Må en gång få, i himlens höjd.
Lev alltid så!
Ej någon ro vi finna
På denna usla världens borg.
Vår sista levnadstimma
Är alltid nöd och sorg.

Förlåt vår synd
O store Gud och Fader huld
För Din Sons död och pina skull,
Förlåt vår synä!
Och hjälp oss med din ande,
Att vi ur denna jämmerdal
Må vandra till det landet,
Som är din fröjdesal.